

[Oluf Pedersen.]

offentlige. Når tolden ikke går i statskassen, men i private lommer, betyder det en forøgelse af det offentlige udgifter, uden at der kommer penge i kassen. Det vil med andre ord sige, at en finansminister, der laver beskyttelsestold, snyder sig selv og statskassen i begge ender.

Ordføreren for de konservative, det ærede medlem hr. Poul Møller, var inde på, hvem der betalte skatterne, og kom til det resultat, at den jævne mand betalte ingen skat. Det skyldes, at det ærede medlem ser helt bort fra den udbytning, som finder sted, og fra varefordyrelsen, og dermed den uret, der sker overfor de fattige, idet de må betale de højere priser.

Der er også indtægter — og det vil jeg gerne have at den højtærede finansminister og andre bliver klar over —, som ikke driver de offentlige udgifter op. Formueafgifter og afgifter af renteafkastning driver ikke renten op. I Norge har man, som nogle måske ved, en afgift på 25 pct. af renteafkastningen af alle bank- og sparekasseindskud. Efter de oplysninger, der foreligger, er renten af statsobligationer i Norge kun på 2,74 pct., medens den i Danmark er 5,87, altså dobbelt så høj som i Norge. Trods denne afgift har Norge et lavere renteniveau end vi. Jeg må gøre opmærksom på, at statsobligationer ikke er pålignet afgiften. Der er først og fremmest en afgift, som ikke påvirker de offentlige udgifter, og det er grundskylden. Grundrenten skal nemlig svares uafhængigt af, om den indgår til privatkapitalen eller som skat til det offentlige. Når den indgår til det offentlige, betyder det, at skatterne kan lattes, foruden at denne skattelette fører til nedgang i det offentlige udgifter. Det er for mig udenfor enhver tvivl, at løsningen på det problem, den højtærede minister påpegede i sin tale i efteråret, men som han, såvidt jeg kan se, ikke ser sig i stand til at løse, ligger i grundskylden.

Der kan siges meget andet om grundskylden og dens gode virkninger, og det kan ventes, at den betænkning, som grundskyldskommissionen i øjeblikket er i fuldt sving med at udarbejde, snart vil foreligge. Men at lave en skattereform uden grundskyld er efter min opfattelse helt ud i det blå. Den er det centrale i problemet, og jeg tror også, grundskylden vil blive det centrale i dansk politik.

Alfred Jensen: En revision af skatte-lovgivningen har længe været ønsket, ja, krævet, og man kan derfor nok spørge, hvorfor der ikke er større begejstring for det lovforslag, der her foreligger. Det hænger simpelthen sammen med tidspunktet, på hvilket det fremsættes og behandles, idet enhver kan se, at det ikke har nogen chance for at blive færdigbehandlet i den nærmeste fremtid, og den omstændighed, at det ikke tilsigter nogen lettelse i beskatningen for de brede befolkningslag. Man må gøre sig klart, når man vil omlægge beskatningen, at det afgørende for den jævne mand er, at en sådan omlægning fører til skattelettelser. Det er faktisk ligeegyldigt, om man opretholder eller afskaffer den fælleskommunale udligningsfond, om man opretholder eller afskaffer erhvervsskatten, eller om man opretholder den nuværende form for skatteudskrivning til amtskommunen eller ej. Det afgørende her er, om der bliver lettelse i skattebyrden. Skatterne hviler efterhånden med en sådan tyngde på befolkningen, at der må lattelser til nu og naturligvis først og fremmest for den del af befolkningen, der har de beskedne indkomster. Vi har så ofte påpeget, at en omlægning af skatterne med lattelser for de små indkomster var mulig, uden at man gik til en revision af skattelovgivningen, men ellers er vi naturligvis enige med finansministeren i, at når man skal se på skattelovgivningen, bør man også se på samfundets udgifter. Vi er forøvrigt også enige med finansministeren i, at der kan ske nedsættelse i statens udgifter, selvom vi ikke har den samme opfattelse af, på hvilke områder en sådan nedsættelse er forsvarlig og nødvendig. Efter vor opfattelse skal udgiftsbesparelserne ikke ske på de sociale og kulturelle områder; her er der tværtimod grund til at anvende flere penge, bl. a. på en bedre omsorg til de gamle og syge. Der er derimod områder, hvor man kunne spare, og det har jeg nævnt så ofte. Der kan spares ved afskrivningen på den såkaldte tyskergeald og på de militære udgifter, og det er givet, at hvis man går den vej, har man mulighed for at opretholde den sociale standard og for at foretage en nedsættelse i skatteudskrivningen.

Hvis man går den vej, er det rimeligt og naturligt, at man først og fremmest lader nedsættelsen i skatteudskrivningen komme de mindrebemidlede til gode, og det har for-